

ПРИКАЗКИ

PRESENZIA

Bontanic Garden Sofia

Valentina Sciarra

original music by Angelo Maria Farro

a project curated by Alessia Simonetti

Роза

Все още помня жаждата на онова лято.

Земята беше твърда като камък, а потоците, стичащи се от планините, се бяха превърнали в ивици напукана кал.

В селото никой вече не се смееше. Всяка вечер старейшините гледаха към небето с надежда за дъжд, но над нас имаше само леки облаци, които вятърът твърде бързо отнасяше. Живеех в подножието на планината, в малка дървена къща, заобиколена от вече изсъхнали ниви. Бях запазил една-единствена делва с вода, скрита в най-хладната сянка на стаята. Това беше всичко, което ми оставаше, за да оцелея още няколко дни.

Една вечер, когато слънцето се скриваше зад върховете, чух почукване на вратата.

Пред мен стоеше възрастна жена, загърната в сиво наметало.

Краката ѝ бяха покрити с прах, а очите ѝ изглеждаха древни като самите планини.

“Жадна съм”, каза тя със слаб глас.

Поколебах се. Усеях тежестта на делвата зад себе си и стойността на всяка една капка. Мнозина в селото бяха затворили вратата. Но нещо в погледа на тази жена не ми позволи да се обърна.

Взех делвата и ѝ я подадох.

Тя ни бавно, сякаш вкушаше не само водата, но и самия жест на споделянето.

Когато свърши, ми се усмихна.

И в този миг вятърът се промени.

Сенките около къщата леко потрепнаха.

Наметалото на старицата се надигна като мъгла и между набръчканиците ѝ ръце заблестя мека светлина. Тогава разбрах, че тя не е обикновена жена.

Древните легенди разказваха за планински феи, пазители на горите и скритите извори.

Казваха, че се явяват на хората само в моменти на голяма нужда.

Старицата отвори дланта си и пусна няколко яркорозови листенца да полетят във вятъра.

Те затаниуваха във вечерния въздух и се надигнаха към сухите хълмове.

“Там, където има доброта, земята винаги помни как да разцъфне”, прошепна тя.

След това изчезна.

Същата нощ вятърът се изпълни с аромат, какъвто никога преди не бях усещал.

На следващата сутрин хиляди розови цветове покриха сухите склонове на долината, а заедно с тях дойде и лековит дъжд, който утоли жаждата на земята.

Техният аромат изпълни всяка улица, всяко поле, всеки дъх.

Катарантус

В сърцето на тиха градина, където вятърът бавно галеше листата,
а залезното небе оцветяваше в медни и пурпурни нюанси, растеше малък катарантус
с розови венчелистчета.

Той живееше близо до земята – дискретен и тих, като същество, свикнало да пази тайни.

Когато слънцето изчезна зад дърветата, от градината се надигна древен Глас.

Изглеждаше сякаш е роден от самия вятър, от дъха на корените и паметта на дъжда.

“Малко цвете”, каза той меко, “кое си ти, сияещо толкова тихо край пътеката?”

Цветето леко потрепери с вечерния полъх.

“Аз съм скромно присъствие”, отвърна то. “Мнозина ме виждат, без истински да ме познават.

Виждат цветовете ми, но не и знанието, скрито в листата ми.”

Гласът остана да слуша.

“В мен”, продължи цветето, “природата е съхранила рядък дар.

Древните лечители ме събираха призори, докато росата още блестеше по листата ми.

Те познаваха горчивината на моя сок и го използваха,

за да успокояват треска и да облекчават страданието.”

Нощта бавно напредваше и първите звезди се появиха по небето.

“По-късно”, продължи катарантусът, “учениите започнаха да изследват
най-дълбоките ми тайни.

Те откриха невидими вещества, способни да помагат на тялото
в борбата срещу някои заболявания на кръвта и тумори.”

Гласът произнесе тези трудни имена сякаш бяха свещени думи.

“Винкристин... винбластин...”

Малкото цвете сякаш събираше звездната светлина върху венчелистчетата си.

“Те не са магия”, обясни то спокойно. “Те са частици от равновесието на живота.

Помагат на изгубените клетки да спрат своя безреден път.

Напомнят на тялото забравения ритъм на хармонията.”

За дълго градината остана неподвижна.

Тогава Гласът попита:

“Как е възможно толкова крехко същество да носи такава сила?”

Цветето отвърна тихо:

“Крехкостта често крие истинската мощ.”

Стрелиция

*В земите, където слънцето бавно потъва в океана, а въздухът ухае на сол и дъжд,
живеела птица, която никой не можел да задържи.*

*Хората я наричали Райска птица и тя се появявала само на разсъмване,
когато светът все още бил между съня и реалността.*

Имала яркооранжеви криле и сини пера, дълбоки като морето преди буря.

*Летяла високо над шумни градове, тихи гори и безкрайни пустини,
без никога истински да принадлежи на едно място.*

*Но навсякъде, където преминавала, оставяла нещо след себе си – смелостта да започнем отново,
силата да се променим и желанието да продължим напред, дори когато сърцето е уморено.*

Представям си, че е родена от самия вятър.

С времето птицата видяла как светът се променя.

*Градовете станали огромни, хората престанали да гледат към звездите,
а шумът заглушил гласа на природата. Никой вече не вдигал поглед към небето.*

Никой сякаш не забелязвал присъствието ѝ.

*И така, една вечер с цвета на мед, птицата кацнала на земята
и бавно прибрала крилете си.*

Помолила само за едно: да не бъде забравена.

Земята, която чува всичко онова, което хората вече не чуват, изпълнила желанието ѝ.

Тя я превърнала в необикновено цвете, способно завинаги да съхрани спомена за полета.

Венчелистчетата му станали криле, протегнати към слънцето,

сърцевината му запазила цветовете на небето и залеза,

а формата му завинаги напомняла за птица, готова всеки миг да отлети.

Плумбаго

Все още помня деня, в който видях раждането на първото дърво плумбаго.
Възрастните от селото казваха, че никой човек не бива да става свидетел на това събитие,
защото то е тайна, пазена от самите небеса. И все пак бях там, млад и любопитен,
седнал сред червените камъни, докато вятърът носеше аромата на дъжд.
Беше сезонът на големите бури. В продължение на дни тъмни облаци закриваха слънцето,
а животните бяха притихнали, сякаш очакваха нещо священо да се случи скоро.
Онази вечер небето изглеждаше живо. Сини проблясъци прорязваха хоризонта,
а гръмотевиците разтърсваха земята под краката ми.
Тогава се случи. Огромна мълния разкъса облациите и удари хълма пред селото.
За миг видях небето да се разтвори като разкъсан плат.
Синя светлина, по-ярка от речна вода и по-чиста от детски очи,
бавно се спусна към земята, разливайки се сред праха и сухата трева.
Бях уплашен, но не можех да избягам.
Дъждът започна да пада тихо, топъл като майчини ръце.
Когато бурята утихна и тишината се върна в саваната,
се приближих към хълма със силно биещо сърце.
Там, където бе ударила мълнията, не открих нито пепел, нито огън.
Открих малки сини цветя, каквито никога не бях виждал.
Изглеждаха като късчета небе, заклепени в земята.

Салвия

Съществува древна дума, преминала през вековете като вятър през летни поля.

*Това е дума, която мъдри стари жени са меннели край огъня или
в тихите градини на манастирите.*

*От тази дума произлиза името Салвия, растение, почитано не само заради своите свойства,
но и заради мистерията, скрита в неговия аромат.*

*Древните са казвали, че името „Салвия“ е свързано с мъдростта,
със способността да виждаш отвъд страховете и да чуваш скрития език на природата.
Затова се е наричала билката на мъдрите.*

*Сребристите ѝ листа били смятани за малки пазители на паметта на света,
а онези, които ги събирали, трябвало да го правят със спокоен ум и искрено сърце.*

*Разказвало се, че древните лечители изкачвали хълмовете по изгрев,
докато земята все още носела свежестта на нощта.*

*Те вървели в мълчание, защото вярвали,
че салвията говори само на онези, които умеят да слушат.*

*Листата ѝ били докосвани бавно, сякаш докосват нещо священо, а наситеният им аромат
съпровождал молитвите, отправени към природата.*

В домовете салвията се изгаряла вечер в съдове с жар.

*Димът ѝ се носел из стаите като лека мъгла, носейки спокойствие
на неспокойните мисли и яснота на уморените умове.*

*Възрастните хора казвали, че е достатъчно просто да стоиш до нейния аромат,
за да възвърнеш вътрешния си баланс и да разбереш по-добре себе си.*

*Така името на салвията преминало през времето, носейки със себе си невидим,
но безценен дар – мъдростта на онези,*

които умеят да слушат природата и да се учат от нейното вечно спокойствие.

Лавандула

В тишината на пурпурен хълм, където късното следобедното слънце бавно затопляше земята, а ичелите танцуваха в златния въздух, растеше Лавандула. Цветовете ѝ се полюшваха от вятъра като малки сини пламъци, а ароматът им изпълваше въздуха със спокойствие.

Тогава древният Глас проговори.

“Лавандуло”, каза той, “защо хората те търсят от толкова дълго време?”

Растението остави аромата си да се понесе по вятъра, преди да отговори.

“Защото им напомням нещо, което са забравили: почивката.”

Полето остана неподвижно, сякаш слушаше.

“В продължение на векове”, продължи лавандулата, “хората събират цветовете ми, за да успокоят тревожните си сърца и забързани мисли.

Моят аромат съпътства съня, освобождава напрежението и помага на тялото да намери покой.”

Лавандулата продължи:

“Мнозина ме държат до леглото си, защото ароматът ми помага на ума да се забави, а на дишането да стане по-дълбоко.”

Полъх премина през пурпурното поле, носейки чист и дървен аромат.

“И все пак”, каза Гласът, “днес хората живеят по-неспокойно от всякога.”

Лавандулата леко се наведе под вятъра.

“Защото са забравили естествения ритъм на нещата. Спят без да си почиват, дишат без да слушат дъха си, живеят без да спират.

Аз не лекувам само тялото. Напомням на хората, че спокойствието е лек.”

Гласът замълча за миг.

После попита:

“Кой е най-големият ти дар?”

Лавандулата отвърна тихо:

“Да напомням на хората, че нежността е сила.

Че да забавиш темпото не е загуба на време.

Понякога лечението започва просто с едно по-бавно дишане.”